

תת"ע 936/03/18 - מדינת ישראל נגד מרדכי שרגא וג

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 936-03-18 מדינת ישראל נ' וג
לפני כבוד השופטת שרית קריספין

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד פרידמן

המאשימה

נגד

מרדכי שרגא וג

הנאשם

הכרעת דין

כנגד הנאשם נרשמה, ביום 10.8.17, הודעת תשלום קנס בגין נהיגה במהירות של 76 קמ"ש, בדרך עירונית, בה המהירות המותרת, הנה 50 קמ"ש (להלן - הדו"ח), עבירה על תקנה 54(א) לתקנות התעבורה.

הנאשם כפר באישום המיוחס לו וטען: "לדעתי מה שהיה שם לא משקף את מה שהיה. כי השוטר היה די לחוץ כי המכמונת הייתה באוויר והיד שלו לא הייתה יציבה. גם כשהוא הגיש לי את הדו"ח הוא סתר את עצמו בגוף הדו"ח". הנאשם לא חלק על תקינות המכשיר או אמינותו.

ביום 15.7.18, נשמעו הראיות בתיק שבנדון.

מטעם המאשימה, העיד רס"ב אילן בליץ, עורך הדו"ח והוגשו הדו"ח ונספח ההפעלה, שסומנו ת/1 וכן, הוגשו בהסכמת הנאשם, המסמכים הבאים: ת/2 - תע"צ תקינות, ת/3 - טופס ביקורת תקופתית ו-ת/4 כרטיס מכשיר.

מטעם ההגנה, העיד הנאשם בלבד.

ע"פ גרסת המאשימה, ביום 10.8.17, בסמוך לשעה 10:32, נהג הנאשם ברכב, ברמת השרון, ברחוב סוקולוב ובהגיעו בסמוך לפני הצומת עם רחוב יבנה, נמדד רכבו, על ידי עד התביעה, באמצעות מכשיר ממל"ז (מד מהירות לייזר), כאשר הוא נוסע במהירות של 76 קמ"ש, העולה על המהירות המותרת במקום, שהנה 50 קמ"ש.

העד הורה לנאשם לעצור את הרכב, הראה לו את מכשיר הממל"ז ובו נתוני המדידה ורשם מפיו את הדברים הבאים:
1. לא ידעתי שזו דרך עירונית 2. מותר לנסוע פה 50. 3. נסעתי לא יותר מ 50".

בחקירתו הנגדית, הסביר העד כי כל נהג שהוא עוצר, נשאל 3 שאלות, כמפורט בעמוד 3 לפרוטוקול, שורות 16-19 וכי הדברים שנרשמו מפי הנאשם, הן תשובותיו לאותן שאלות.

העד נשאל והכחיש כי שאל את הנאשם אם נסע בנתיב תחבורה ציבורית, שכן, אין במקום נתיב שכזה והסביר כי שאל אם ידע כי נסע בדרך עירונית.

על פי גרסת הנאשם, הוא נהג כאמור, אך לא מעל המהירות המותרת. לטענתו, הבחין בהמשך, בעד מבצע אכיפה כנגד רכב אחר, כשהוא מחזיק את המכשיר באוויר ולא ביציבות. הנאשם נחקר ואישר כי לא הבחין בעד, כשזה מדד את רכבו וכן, לשאלות בית המשפט, אישר כי נמנע מלחקור נגדית אתה עד לגבי אופן האחיזה במכשיר, אף שבית המשפט הסביר לו, במהלך הדיון, כי עליו לחקור את העד לגבי העבירה גופה.

לאחר שבחנתי גרסאות הצדדים, הראיות שהוגשו מטעמם ושמעתי עדויותיהם, השתכנעתי במידה הנדרשת במשפט פלילי כי הנאשם עבר את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום וזאת מהנימוקים הבאים:

- 1.** עד התביעה תיעד באופן מפורט את נסיבות ביצוע העבירה, תוך התייחסות לכל רכיביה ולעובדות הרלוונטיות לאישום. התרשמתי כי מכשיר הממל"ז הופעל על ידו במיומנות ובהתאם לנוהלי ההפעלה.
- 2.** מראיות המאשימה עולה כי העד ביצע את כל הבדיקות שנקבעו בפסיקה (בדיקה עצמית, בדיקת תצוגה, בדיקת תיאום ובדיקת כיוול) וזאת באופן מדויק, הן בתחילת משמרתו והן בסופה. הבדיקות שבנדון, מצביעות על אמינותו של מכשיר הממל"ז והנאשם לא הצליח לסתור זאת - ראה **רע"פ 1056/13 נעם וינברג נ' מדינת ישראל**.
- 3.** **ברע"פ 7618/12 בלאט נ' מדינת ישראל**, נאמר: **"אשר למהימנות מכשיר הממל"ז, בע"פ 4682/01 לוי נ' מדינת ישראל (לא פורסם), נקבע כי המכשיר אמין ומדויק בכפוף להפעלתו על ידי מפעיל מיומן ועל פי הנחיות היצרן, המחייבות לבדוק את המכשיר בכל פעם מחדש טרם הפעלתו. כן נקבע, כי יש להפחית חמישה קמ"ש מכל תוצאת מדידה המתקבלת ממנו. הוסף, כי תוצאות בדיקת המכשיר יכולות להוות ראיה יחידה להרשעה"**.
- 4.** לאור חזקת האמינות שנקבעה למכשיר הממל"ז בפסיקה, כאמור לעיל, אני קובעת כי המאשימה הוכיחה כי המכשיר הופעל כנדרש והנאשם מצדו, לא הביא כל ראיה לסתור את חזקת התקינות שבנדון.
- 5.** גרסת הנאשם, לפיה לא נסע במהירות שיוחסה לו בכתב האישום, לא נתמכה בדבר ותשובתו לעד, כי לא ידע שמדובר בדרך עירונית, יש בה משום ראשית הודיה ובנוסף, לא העיד הנאשם באיזו מהירות נסע בפועל, לגרסתו.

6. הנאשם לא הציג כל טענת הגנה ממשית וגרסתו לפיה, העד אחז במכשיר הממל"ז שלא באופן יציב, כאשר מדד רכב אחר, אין בה כדי לסייע לו, שכן, טענתו לא הוצגה בפני העד וממילא, גם אם הייתה מתקבלת, אין בה כדי לומר דבר וחצי דבר, על אופן האכיפה כלפי רכב הנאשם.

לאור כל האמור לעיל, הנני קובעת כי הנאשם עבר עבירה כמיוחס לו בכתב האישום שבנדון.

ניתנה היום, ז' אב תשע"ח, 19 יולי 2018, במעמד הצדדים